

Ferry Molenaar

Transcript

Ferry op bezoek

Op bezoek bij Bouchra - 25-04-2022

[Klik hier om de aflevering te beluisteren >>](#)

Gesponsord

Deze podcast wordt mede mogelijk gemaakt door de transcriptiebundel. Door het transcript is de inhoud van deze podcast altijd te volgen; ook als je doof of slechthorend bent of gewoon even niet kunt luisteren.

[Klik hier voor meer info en om meteen jouw bundel te berekenen >>](#)

Het transcript begint hier

Buiten

Bouchra: Ferry, Ferry.

Ferry: Hoi.

Bouchra: Hoi. Ik dacht: Ik loop je tegemoet.

Ferry: Ja, gezellig.

Ferry (met intromuziekje): Welkom in Den Haag. Heerlijk om weer lekker op pad te zijn, vind je ook niet? Er is immers niets beters dan lekker mee te kunnen doen in de maatschappij. Maar wat als dat meedoen bemoeilijkt wordt door iets waar je zelf weinig tot niets aan kan doen omdat je bijvoorbeeld een handicap hebt, omdat je struggelt met je genderidentiteit of omdat jij of je ouders in een ander land geboren zijn. Dat is ook wat Bouchra Talidi meemaakte voor ze in 2019 haar eigen bedrijf Inclusioncy begon en daarmee het stuur van haar leven in eigen handen heeft genomen. Ze gelooft in de kracht van verhalen en daarom werd het hoog tijd om bij haar langs te gaan in deze aflevering ga ik op bezoek bij Bouchra.

(Met intromuziekje) Waardoor laat jij je inspireren. (Echo-effect: Waardoor laat jij je inspireren.

Waardoor laat jij je inspireren.)

Mijn naam is Ferry en als podcastmaker hou ik van inspirerende verhalen. In deze podcast praat ik met mensen die mij inspireren *(echo-effect: mij inspireren, mij inspireren)*. In de hoop dat jij ook op nieuwe ideeën komt.

Muziekje tot 01:27

Ferry: Bouchra en ik kennen elkaar sinds 2018. Zij was inclusiemanager voor een bedrijf waar ik voor werkte en ik heb haar daar leren kennen als iemand die oprecht begrijpt wat inclusie is en met veel rust op zoek gaat naar een oplossing.

Geluid van sleutels en deur die wordt geopend

Bouchra: Mijn naam is Bouchra, Bouchra Talidi, en ik ben eigenaar en oprichter van Inclusioncy. Ik vind zelf een best wel lastige naam om uit te spreken maar toch heb ik er bewust voor gekozen om m'n bedrijf Inclusioncy te noemen. Het is een organisatieadviesbureau waarin ik mij bezighoud

met diversiteit en inclusievraagstukken, dus echt consultancy. Maar wat er ook in zit is agency, voor mij gaat het stukje advisering als het gaat om diversiteit en inclusie heel erg ook om wat heb je zelf meegemaakt en wat heb je daar jezelf geleerd. En wat kun je daarmee doen om anderen weer verder te helpen.

Ferry: Wie zijn jouw klanten? Wanneer komen mensen bij jou?

Bouchra: Nou, dat zijn met name organisaties die bij me komen. Organisaties die zelf een vraag hebben rondom diversiteit en inclusie, die denken van: Nou daar wil ik wat mee. Ik check ook altijd: Ben je echt oprecht in je vraag? Wil je echt veranderen of wil je gewoon iets afvinken. Dat zijn ook gewoon soms individuen, gewoon personen die, ja toch wel tegen bepaalde blokkades aanlopen, bijvoorbeeld niet verderkomen in de organisatie of mensen die, ja toch niet tot hun recht komen binnen een organisatie die dan even wat coaching daarop kunnen gebruiken.

Ferry: En wat doe je in je vrije tijd?

Bouchra: Mijn vrije tijd, ja dat vind ik altijd een moeilijke vraag.

Ferry en Bouchra lachen

Bouchra: Ik heb, nou ja goed, wat misschien wel interessant is: Ik ben sinds afgelopen zaterdag begonnen met zwemles. Ik heb nooit leren zwemmen en dat komt omdat toen ik eindelijk zwemles zou krijgen van school werd het afgeschaft vanwege bezuinigingen. En omdat ik zelf binnenkort een half jaar naar een tropisch eiland ga dacht ik van: Nou ik wil kunnen zwemmen met mijn kinderen en niet alleen langs de zijlijn. Dus ik ben begonnen met zwemmen. Dus ik hoop over een tijdje mijn zwemdiploma A te halen op mijn 46ste.

Ferry: Is dat niet heel spannend?

Bouchra: Ja.

Ze lachen

Bouchra: Afgelopen zaterdag stond ik daar voor het eerst met gelukkig andere volwassenen

Ferry: Ja.

Bouchra: En ja, ik wil altijd nummer één zijn natuurlijk en de beste. En ik was de beste.

Ze lachen

Bouchra: Dus ik ja, een beetje uitsloven ook, want de meeste mensen hadden watervrees en ik niet, dus ik ging heel gelukkig terug naar huis.

Ferry: Ik moet deze vraag toch stellen.

Bouchra: Ja.

Ferry: Zonder bandjes?

Ze lachen

Bouchra: Nou Ferry, ze hadden zo'n, hoe noem je dat? Zo'n? Zo'n? Zo'n drijfslang. Ken je dat?

Ferry: Ja, ooh ja ja ja! Wij noemden dat altijd spaghetti.

Bouchra: Ja, nou ja goed ja zoiets.

Ferry: In allemaal andere kleuren, allemaal spaghetti.

Bouchra: Ja, maar ik wou de beste zijn, dus ik zei: Ik heb het niet nodig, ik doe 't wel zonder.

Bouchra lacht

Bouchra: En de rest had hem wel nodig. Maar dat zegt ook iets over mij, hé.

Ferry: Dat lijkt me ook wel heel vrij voelen dan dat je gewoon in het water ligt en beseft dat je gewoon blijft drijven, dat.

Bouchra: Dat, maar ook gewoon dat je kúnt zwemmen. Gewoon dat idee. Het is net zoals je rijbewijs wel of niet hebben. Dat je kúnt rijden. En ja, en ik heb nu altijd, dan gingen mijn kinderen met hun vader zwemmen en dan stond ik aan de zijkant te kijken en ja... dan wil ik gewoon meedoen.

Ferry: Ooh, ja gewoon meedoen.

Bouchra: Dus over hobby's gesproken, ik heb een nieuwe hobby.

Ferry: Jouw eigen bedrijf Inclusioncy. Hoe ben je dit werk gaan doen? Waar is dit begonnen.

Bouchra: Het begint al heel vroeg. Ik heb zelf, mijn ouders zijn in Marokko geboren. Ik ben zelf in Enschede, Twente, geboren. Misschien hoor je dat. (*lachend*)

Ferry: Dikke plottwist.

Bouchra: Als ik zeg Twente, dan komt het accent.

Ferry: Twente.

Bouchra: Twente. Maar goed daar ben ik dus geboren en getogen. En wanneer ben ik me met inclusiviteit gaan bezighouden? Eigenlijk nog voordat ik geboren was, Ferry. Toen mijn moeder

naar Nederland kwam, 1975, toen was ze zwanger, dat dacht ze in elk geval. En toen ging ze dus naar de huisarts om te checken van: Ja, ik voel me niet zo lekker, kunt u kijken wat er aan de hand is? En de huisarts zei toen van: Nou, mevrouw. U bent net in Nederland, u voelt zich niet zo lekker omdat het eten anders is. Dus heeft-ie haar weer naar huis gestuurd. Ja, mijn moeder had natuurlijk moeite met uitleggen wat er aan de hand was omdat ze de taal nog niet sprak. Paar maanden later is ze weer opnieuw gegaan naar de huisarts en weer geprobeerd met handgebaren uit te leggen van: Ja, ik voel me niet zo lekker. Huisarts heeft opnieuw zonder haar ook maar enigszins aan te raken weer naar huis gestuurd met de boodschap: U moet even wennen aan Nederland. En mijn moeder dacht: Ja, die Europese artsen, dat zijn de beste van de wereld, dat wordt zo gezegd, dus hij zal wel gelijk hebben. Dus ze ging weg. Paar maanden later had ze dacht ze nog: Ja, dit klopt niet. Dit klopt niet. Dit is niet oké. Maar dit keer had ze mijn oma meegenomen. Oma

Veldman, is niet de echte oma. Dat is de oma die ons altijd hielp met ja, hoe wij bijvoorbeeld Sinterklaas vieren in Nederland, of Carnaval, dat soort tradities.

Ferry: Een soort surrogaat-oma.

Bouchra: Ja, Winterjasjes met mijn moeder ging kopen voor ons en zo. Zij ging toen mee en toen ging de arts wel controleren. En toen kwam die er dus achter van: Nou, mevrouw, u bent zwanger, zei hij toen. Ja. Ruim 6 maanden, van mij. En ja dus wat er toen gebeurde was dat, nou, mijn moeder die wou dit bericht heel graag horen, het goede bericht, ze heeft me ook zo genoemd, Bouchra betekent goede bericht. En je vroeg mij waar is jouw diversiteitsverhaal begonnen. Dat is daar begonnen. Want mijn moeder werd niet gehoord. Letterlijk niet, en ik werd letterlijk niet gezien. Dus daar begon het al. En dat is ook één van de redenen waarom ik, nou niet dé reden. Maar daar begon het. Maar ik heb dus rechten gestudeerd omdat ik iedereen gewoon, ik vind dat iedereen het recht moet hebben om zichzelf te kunnen zijn, om gezien, gehoord en gewaardeerd te worden voor wie hij of zij is, helemaal waardevol. Dus ik heb rechten gestudeerd. Ik heb een tijdje als jurist gewerkt en nu al een hele tijd terug in 2006 ben ik begonnen met diversiteit, inclusie, maar ook integratiebeleid, zo heette dat toen. Ik ben begonnen bij het ministerie van justitie en zo heb ik heel veel ministeries voorbij zien komen en heel veel onderwerpen op dit vlak beetgepakt. Waar ik het meest trots op ben is dat ik een ambassadeurswerkgroep had opgericht. Ik deed een oproep in zeg maar in het krantje van het ministerie van: Ik ben aangesteld als programmamanager diversiteit en inclusie. Dat betekent een cultuurverandering en cultuur verander je niet in je eentje. Wie wil me helpen? En zo kwamen er steeds meer mensen die zich aansloten bij die ambassadeursgroep, uiteindelijk iets van 60 mensen. En samen hadden we een stem en dat is hartstikke mooi want dan word je ook gehoord. Ook weer, daar hebben we 't telkens over, van word je gehoord met wat je te vertellen hebt. En ik ben heel trots op dat die werkgroep die ik toen had opgericht nu nog steeds bestaat en dus dat is wel een van de dingen waar ik wel heel trots op ben. Ja. November 2019, vlak voor corona ben ik voor mezelf gestart en dat was wel een hele mooie ervaring, om iets te beginnen, weet je, dat helemaal eigen te maken, van jezelf.

Ferry: Ja, dat snap ik. Punt waar ik ook nog even naar terug zou willen gaan is, je zei: Ik heb rechten gestudeerd. Waarom dan rechten?

Bouchra: Ja, nou ja, laat ik beginnen met, wist ik veel, dan doe je maar rechten.
Ze lachen.

Bouchra: Ja, maar ik had wel het mooie beeld, romantische beeld van weet je, ons wetboek, al onze regels hier in Nederland zijn gebaseerd op rechtvaardigheid. En ja...

Ferry: Had je dan rechter willen worden of zo?

Bouchra: Nee, nee. Ik moet zeggen weet je, dat is ook wel. Ik wist het ook niet zo goed, omdat kijk mijn ouders hebben nooit gestudeerd, en niemand voor mij, geen enkele generatie voor mij heeft gestudeerd. En ik kende niemand die gestudeerd had. Dus ik volgde een beetje wat mijn klasgenootjes deden. En ja, rechten studeren, advocaat worden. Ja, dat klinkt in heel veel mensen hun oren en ook in de Marokkaanse gemeenschap als: Ja, dan heb je het wel gemaakt. Dus ik ben ook een beetje daarop afgegaan, niet wetende waar ik aan begon.

Ferry: 'n beetje het imago van.

Bouchra: Ja misschien wel ja. En iets bekender dan als ik zou zeggen communicatiewetenschappen bijvoorbeeld. Dat voelde verder weg. Dat kon ik minder uitleggen. Ik wist ook niet wat je ermee kon. Ik had ook niet echt iemand die me daarin kon begeleiden, welke studie. Dus ik ben rechten gaan studeren. En ja, echt met het idee van: Ik ga mensen helpen.

Ferry: In hoeverre heeft, want je vertelde net even over de zwangerschap van je moeder, dat zij niet gehoord en jij niet gezien werd. In hoeverre heeft je jeugd verder geholpen bij het maken van de keuze om iets te doen met diversiteit en inclusiviteit.

Bouchra: Heel veel. Ik heb heel veel onrecht voorbij zien komen. Dus ik heb gewoon gezien hoe mijn ouders gediscrimineerd worden. Mijn moeder en mijn tante liepen bijvoorbeeld, maakten een boswandeling, en dat die jochies op hen afliepen en hun hoofddoek van hun hoofd trokken en 'Is Turk' riepen. Ik ben heel vaak ook voor van alles en nog wat uitgemaakt. Of ook uitgelachen. Kijk, mijn ouders hadden het niet breed en dan kreeg ik bijvoorbeeld een heel oud fietsje. Want je moest een fiets hebben om op schoolreisje te kunnen. Dus ik kreeg een heel oud fietsje. En dat iemand mij uitlachte daarom. En wat ik dan deed, mijn reflex toen als kind was heel erg in de vechtstand. Ik heb ontzettend veel gevochten. Letterlijk met mensen die veel groter zijn dan ik, ik ben niet groot. Maar weet je, met alles in mij, mijn kracht in mij heb ik ze gewoon sommige jongens echt op de grond gekregen. En ik kon het niet verbaal, kon ik me niet uiten en ik wou mijn ouders heel erg beschermen dus ik vertelde ze ook niet wat er gebeurde. Dus er zat een woede, een, energie, een kracht in me die ik niet anders kon omzetten dan in slaan en ruzie maken en zo. Ja, dus ik was gewoon zo'n meisje dat altijd tot laat in de avond buiten was. Ja, die dan, ja weet je, ja gewoon het gevecht aanging. Wat erachter zat is dat ik zelf geaccepteerd wou worden, gewoon wou meedoen en ik wou ook dat mijn ouders dat hadden en dat zij...

Ferry: Je wou iets rechtzetten of zo?

Bouchra: Ik wou iets rechtzetten. Ik wou erbij horen. Maar ik wist niet hoe ik dat, ja, hoe ik dat gewoon op een juiste manier kon doen. Dat kun je ook niet als je 8, 9 bent.

Ferry: Dan probeer je maar.

Bouchra: Je kunt het proberen op je manier. Kijk, ik heb nu zelf een dochter van bijna 9. En alles wat zij aan privileges meekrijgt dan denk ik wel: Zo nou.

Ferry: Heb je dan wel door dat de wereld veranderd is?

Bouchra: Ja. Nou er zijn heel veel mensen die nog in die situatie zitten zoals ik toen. Maar ik heb wel, wat de situatie is wel voor mezelf, voor mijn kinderen veranderd. Ik was 8, groep 4 zat ik toen en Mariska was jarig. Mariska was zo'n meisje met 2 blonde staartjes, had 1 zus. Ikzelf kom uit een gezin met 6 kinderen, sliepen allemaal samen op een kamer en zo. Maar Mariska had een eigen kamer, allemaal spulletjes en fantastisch. En dat vond ik heel erg leuk. Ik zat dus in die groep 4, werd niet vaak uitgenodigd voor een feestje. Maar zij nodigde mij wel voor haar verjaardag uit en was op een zaterdag. Dat wist ik dus ik ging naar mijn moeder. Ik zei: Mama, ik heb een feestje, het is op zaterdag. Zei mijn moeder: Is leuk, ga maar. Toen was het zaterdag. Ik dacht van ergens in de middag, ik zei: Mama, volgens mij moet ik nu wel naar het feestje. Toen zei mijn moeder: Ga maar. En toen ging ik al richting deur en toen bedacht ik me: He verrek. Wacht eens even, verjaardag, cadeau. Ik liep weer terug naar mijn moeder: Mama, ik moet wel een cadeautje hebben. En toen keek mijn moeder om zich heen en ze zag een beertje waar ik al heel veel mee gespeeld had, een roze, wat smoezelig beertje, drukte hem in mijn hand en zei: Geef deze maar aan Mariska. Dus ik slenterde richting het huis van Mariska, beertje onder mijn arm en ik dacht al: Ja, dit is niet helemaal zoals het hoort. Dus ik had het wel door, belde aan, deur ging open, feestje was allang begonnen, oud-Hollandse spelletjes. Weet je wel, koekhappen enzovoort. Ik kwam binnen, gaf het cadeautje en al die kinderen me uitlachen en zeggen: lel, uuh... En Mariskas moeder stond ernaast. En die zei niks. Ze zei echt gewoon helemaal niks. Dus ik schaamde me helemaal want in de ene kant, ik wilde erbij horen. Ik wilde meedoen en door mijn omstandigheden kon ik niet helemaal erbij zijn en dat is eigenlijk ook wel een metafoor van waarom ik doe wat ik doe. Ik wil mensen later realiseren de privileges die ze hebben en die sommigen niet hebben. En die mensen die het niet hebben, juist die mensen de plek geven, juist die mensen hebben het recht om een plekje te krijgen en een moeder zoals die van Mariska die naast hun staat en dat staat voor mij symbool voor een organisatie die zegt van: Ja weet je, kom maar. Nee, je lacht niet uit.

Ferry: Gewoon niet.

Bouchra: Dat doe je niet. En kijk naar wat ze allemaal wel meebrengt. Weet je dat ik, ja toch iets meebracht. Allemaal uit mezelf als kind, dus daarom. Dat is ook een beetje de achtergrond van waarom ik doe wat ik doe.

Ferry: Heb je het daar later ooit met Mariska over gehad of zo?

Bouchra: Ik heb geen contact meer met haar. En nou weet je wat wel grappig is, al die groep 8 kinderen, we gingen ook uit elkaar, al die kinderen. En de meeste van die kinderen die werken nu bij de Kruidvat en zo, en daar is helemaal niks mis mee maar dan denk ik wel soms: Ja, zou ik door alles wat ik heb meegemaakt. En juist zo'n carrière, de stappen hebben kunnen zetten die ik heb willen zetten. Dus ik ben wel als ik heel eerlijk, ik ben heel trots op waar ik nu sta als je ziet waar ik vandaan kom.

Ferry: Het komt nu op mij over alsof je vanaf moment één zeg maar de weg naar diversiteit en inclusie bent ingeslagen. Heb je ooit over iets anders gedroomd?

Bouchra: Nou het grappige, ik kan me nog herinneren dat ik in groep 8 zat en toen zei ik al: ik wil maatschappelijk werker worden.

Ze lachen

Bouchra: Dus dat zat ook al heel erg in het helpen. Ik wist niet precies wat maatschappelijk werker was. Maar ik wist wel van: Je helpt dan iemand. En dus dat zit dat, eigenlijk zit dat al heel vroeg al in me. Ik heb ook nog gedacht aan journalistiek, jour-na-lis-tiek, kijk ik kan het niet eens uitspreken, dus het is maar goed dat ik het niet geworden ben. Maar verhalen vertellen vind ik ook echt, ik geloof in de kracht van het verhaal en dat je daarmee iets, ja beter kunt overbrengen bij de ander, herkenning.

Start muziekje

Ferry: Waardoor laat jij je inspireren? (*Echo-effect: waardoor laat jij je inspireren, waardoor laat jij je inspireren?*)

Bouchra: Voor mij komt inspiratie vanuit verschillende manieren binnen. Iedereen kan je inspireren. Dat geloof ik echt. Maar als je me vraagt om als ik even niet zie zitten of ik heb het zo druk. Dan zet ik Oprah Winfrey op. Dan luister ik naar een podcast van haar of van die mooie inspirerende speeches. En waarom ik dat doe is, en zij is voor mij een soort van moederachtig type, die lekker op afstand zit, maar wel het juiste adviseert met alles wat ze heeft meegemaakt. Dus als je kijkt naar haar jeugd en wat ze allemaal heeft meegemaakt, van verkrachting, armoede, een zwarte huidskleur en discriminatie naar waar ze nu staat. En met 'nu sta' bedoel ik dat ze ondanks alles wat ze heeft meegemaakt, zo nog met die liefde naar mensen kan kijken, zo in haar kracht staat, dat vind ik zo mooi en zo inspirerend.

Fragment van Oprah Winfrey: You must have some kind of vision for your life. Even if you don't know the plan; you have to have a direction in which you choose to go. I never was the kind of woman who like to get in a car and just go for a ride. What I've learned is, that's a great metaphor for life. You want to be in the driver's seat of your own life. Because if you're not, life will drive you. (*Applaus*)

Bouchra: Dus dat vind ik als je me vraagt wie inspireert je, het is altijd Oprah met haar zachte zware stem als een soort van mantra luister ik daarnaar op de fiets en...

Einde muziekje

Ferry: Ga je dan ook langzamer rijden?

Bouchra: Nou ja,

Ferry: Of juist sneller?

Bouchra: Nou, ik ga wel langzamer. Ja, dan ga ik wel langzamer en dan ademhaling gaat wat lager en ik vind het heel, ja, vind ik echt heel erg mooi dat. En ook die verbinding waar ze altijd op zit. Ik kom in veel organisaties en dan soms dan wil je iets doorbreken om het inclusiever te maken. En soms is het gewoon iets simpels, bijvoorbeeld gewone drukknopjes in een lift dat je daar zo wat braille op zet. En dan zou je gewoon denken van dat doe je gewoon, weet je, dat is belangrijk, dat doe je gewoon. Maar alles wat eromheen komt, bij komt, al die rompslomp, en nou Ferry, je weet van deze drukknopjes en braille in de lift hoe dat is. Maar je zou denken dat doe je. Of toegankelijk maken van een gebouw, waarom ingewikkeld, maar wij hebben het met z'n allen heel erg ingewikkeld gemaakt. Maar ja dan komt het erop aan ook van wat doe ik zelf als je in een situatie zit waarin de organisatie niet beweegt. Wat kan ik doen?

Ferry: Zit jij in de drivers-seat van jouw leven?

Bouchra: Ja, Ik zat het niet, maar nu wel. Ik heb ja,

Ferry: Hoe uit zich dat?

Bouchra: Ja, hoe uit zich dat? Nou misschien dan ook nog met een verhaal over mijn leven. Dat is: Ik heb heel lang in loondienst gewerkt en ik heb heel hard gewerkt, ook echt om gezien te worden en waardering te krijgen. Dus heel hard werken, nachten alles tot in de puntjes probeerde

te doen, want ik weet ook juist om vanwege Marokkaanse afkomst wordt er dubbel naar je gekeken, hoe je praat, hoe je iets schrijft, of je taalfouten maakt, als vrouw. Ik zei het al: Ik ben niet zo groot. Je hebt toch iets meer te bewijzen. Ik heb in loondienst altijd heel hard gewerkt voor werkgevers. Ook bij het ministerie van sociale zaken. Dat was mijn laatste werkgever. En op een gegeven moment had ik door: Hé, ondanks wat ik doe, ik zie dat ik gewoon niet verder kom als ik mezelf vergelijk met anderen. En toen dacht ik: Hé, dat is gek want ik word wel bewust beloond, voor mijn prestaties. Ik heb wel 'het klasje' gevolgd waarmee je dus echt leidinggevende kunt worden. Maar ik kom er niet. En op een gegeven moment toen heb ik gewoon gezegd van: Ik wil niet meer dat anderen bepalen of ik promotie maak of dat anderen zeggen of ik iets goed of fout doe. Weet je dat ik constant een soort van op zat te wachten van heb ik het goed gedaan.

Ferry: Ja.

Bouchra: Dat wou ik niet meer. Dus ik heb van de ene op de andere dag gewoon gezegd tegen mijn leidinggevende toen van: Ja, ik wil nu promotie. Toen zei hij van: Ja, we hebben geen formatieplek. Zei ik: Nou dan stop ik, ik ga voor mezelf beginnen. Dat heb ik dus gedaan.

November 2019 ben ik voor mezelf gestart.

Ferry: Lijkt me een spannend gesprek trouwens zo om zo'n ultimatum te stellen.

Bouchra: Ja, maar ook je vaste baan, hé. Die vaste baan gewoon.

Ferry: Ja, zeg maar als je op de snelweg rijdt in die auto, om maar even bij die metafoor te blijven. 120, 130 kilometer per uur om dat stuur vast te pakken, daar een jenk aan te geven.

Bouchra: Ja zo van nu ga ik naar links.

Ferry: Doodeng.

Bouchra: Ja. En je weet niet wat er, keihard naar links zeg maar. En ik weet niet wat op links zit en of dat goed gaat of wat dan ook. Maar ik dacht: Ik moet dit gewoon doen, want ik kan niet meer in deze situatie zitten waarin ik constant aangeef van: Jongens, dit is niet fijn voor mij, wanneer word ik nou gezien? Alles gedaan. Ik was toen ook gewoon de manager diversiteit en inclusie. Ze willen meer kleur aan de top werd ook gezegd. Maar ik zag toch,

Ferry: Toch vanuit die functie.

Bouchra: Ja, maar dat werd wel gezegd: Bouchra die verdient die promotie. Ja, ze moet. Dat werd ook letterlijk gezegd echt vanuit hogerop. Dus het onbekende ingegaan en ik moet zeggen het was de beste keuze die ik ooit heb kunnen maken, want ik ben zo erg gegroeid, in die zin dat ik ben creatiever geworden doordat ik nog meer dichterbij mezelf ben gekomen met: waar ligt mijn talent, wat wil ik de wereld brengen. Wat heb ik te brengen. Je herkent dat, hé Ferry?

Ferry: Ik wou net zeggen dat is echt net alsof het mijn woorden zijn.

Bouchra: Ja

Ferry: Dat is echt zo grappig, ja.

Bouchra: Want wat was het voor je.

Ferry: Ja. De zin: Dit had ik veel eerder moeten doen, dat is wat ik mezelf altijd hoor zeggen.

Bouchra: Ja.

Ferry: Ja, maar vooral dat het je zo goed doet. Dat is zo herkenbaar. Toen ik uit de Kamer van Koophandel kwam lopen en dacht: dit is het begin. Nu ga ik vliegen.

Bouchra: Ja, nu ga ik vliegen. Ik bepaal voor mezelf. Ik heb dat stuur nu in mijn handen en ik rij daarnaartoe waar ik naartoe wil rijden. En alles wat op mijn pad komt. Ja, misschien komt er iemand van rechts die ik niet aan zie komen. Ja, maar dan heb ik ervoor gekozen weet je wel.

Ferry: Ik wou net gaan vragen hoe lang heb je off road over heuvels gebotst.

Bouchra: Ja, nou ja. Ik heb wel geluk gehad. Het ging goed. Ik heb geluk gehad dus dat realiseer ik me ook. Heel veel kansen gehad, ik word heel vaak terug gevraagd. Dat geeft je ook een boost dat je denkt: Zie, ik kan het wel. Ik heb niet een baas nodig om mij te vertellen dat ik het goed doe. Ik doe gewoon mijn ding en ik werk heel hard en dat vind ik gewoon belangrijk. Ik bedoel dat ik het onderwerp belangrijk vind en dat het gewaardeerd wordt. Dat is fijn. En tuurlijk soms dan rij je off road. En als ik dan off road rij, dan is dat omdat ik iets doe wat niet dichtbij mijn hart ligt.

Ferry: Maar hoe kijk je naar de toekomst?

Bouchra: De toekomst.

Ferry: Kijk je überhaupt naar de toekomst?

Bouchra: Ja. Als ik kijk naar de toekomst, ik probeer wel heel erg te genieten van nu. Wat we nu hebben, maar dan gaat het echt om mijn gezin en mijn kinderen, want dat is mijn nummer één

natuurlijk: mijn 2 dochters. Nou mijn dochters zijn half Marokkaans, nou nee, ze zijn niet half, ze zijn dubbel, ze zijn Marokkaans én Nederlands.

Ferry: Waarom niet half-half?

Bouchra: Omdat ze heel zijn. Ze hebben allebei, half vind ik zo negatief klinken. Ze zijn allebei. Ze zijn en Nederlander én Marokaan en dat maakt ze echt speciaal. Maar dan kijk ik daarnaartoe en dan hoop ik. Voor mij is de toekomst, klinkt gek maar misschien ook niet, gewoon rust, rust hebben in wat ik doe, rust hebben in dat mijn kinderen gelukkig zijn, rust hebben in wat ik over kan dragen naar volgende generaties.

Ferry: Ja.

Bouchra: Dat.

Ferry: Mooi. Je begint ook meteen heel rustig te praten, dat vind ik dan.

Bouchra: Ik werk altijd, tijdens mijn workshops. Dan laat ik een slak zien, een afbeelding van een slak. Dan zeg ik van: Vertraag. Want ja, vertragen, vertragen is toch wel ik denk.

Ferry: Er langer van genieten.

Bouchra: Weet je wat 't ook is, als je vertraagt dan gaat je reptielenbrein niet aan de slag, maar dan ga je zelf, dan kom jij, en dan kom jij tot je recht en niet die automatische piloot die alles snel doet enzovoort. Dus dat is wel ja, het vertragen en genieten van het nu.

Ferry: Wil je nog iets toevoegen of wil je nog iets aan mij vragen?

Bouchra: Nou Ferry, ik vind dit echt een heel leuk gesprek. Maar ik ben wel gewoon benieuwd van wat, want dan jij bent dan heel stil. Maar dan ben ik wel benieuwd. Want wat ik in ons heel leuk vind is dat wij heel veel gemeen hebben met elkaar, ondanks dat we er heel verschillend uitzien en dat komt omdat we allebei toch wel uit een, ja vaak als je kijkt naar wij hoorden niet tot een meerderheidsgroep. En toch doe je de dingen anders dan ik want en dan ben ik benieuwd hoe luister je naar zo'n gesprek?

Ferry: Dat vind ik een hele goeie vraag... Met ontzettend veel interesse omdat ik heel veel parallellen merk. We hebben op bepaalde punten dezelfde keuzes gemaakt met andere motieven, maar wel dezelfde keuzes. Maar ik heb wel het gevoel dat jou... ja ik ga het wel worsteling noemen, dieper en langer is geweest ofzo. En dat het iets is, kijk ik heb zoiets als iemand, ik probeer altijd te kijken naar wat iemand wel kan en wat iemand toevoegt in plaats van andersom, want andersom vind ik heel denigrerend. Dus ik vind het heel moeilijk om me te verplaatsen in de mensen die om jou heen stonden, die arts die jouw moeder controleerde en ik wil dat heel graag. Maar ik kan het gewoon niet.

Bouchra: Ja.

Ferry: Ik kan me gewoon niet, waarom laat je iemand staan die zwanger is.

Start muziekje

Ferry: Ja, vind ik bijzonder. Kan er niet bij. Vooral verbazing denk ik als ik naar dit luister.

Bouchra: Ja, dat is ook een stukje van het leven.

Ferry: Maar wel mooi dat je het vertelt want dat maakt bij mij ook wel weer dat ik vind de vergelijking met de auto heel interessant en ik ben een beelddenker, dus ik zie mezelf dan meteen onmiddellijk off road van een brug afvliegen omdat ik denk: Nou ga ik het zelf doen.

Ze lachen

Bouchra: Dat is ook weer niet de bedoeling hé, dat je...

Ferry: Zolang je maar goed terecht komt.

Bouchra: Ja precies.

Ferry: Want misschien leer je ervan dat je auto niet kan vliegen. Maar dat ik vind de parallel, de vergelijkende metafoor vind ik heel mooi. Ik hou van metaforen. Dus dat vind ik. En hij is dan misschien niet van jou, maar wel van iemand die jou inspireert, dus dat maakt dat ik het leuk vind om daarover door te kletsen.

Bouchra: Ja, mooi.

Ferry: Dank je wel voor dit mooie gesprek

Bouchra: Dank je wel Ferry.

Ferry (outro met muziekje): Wil je na het horen van dit verhaal ook aan de slag met diversiteit en inclusiviteit. Lees dan mijn verhaal over Bouchra op Ferrybezoekt.nl/Bouchra. Daar staan ook de links naar haar LinkedIn-profiel en de website van haar bedrijf Inclusioncy. Ik ben benieuwd wat je van dit verhaal vond dus stuur gerust een berichtje. Ik vind het leuk om van je te horen. Vergeet

ook niet deze podcast te beoordelen in je favoriete podcastapp zoals Spotify of Apple Podcasts.
Tot de volgende keer.